

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/147/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3819201177
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denis Vékony
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3819201177.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Denisa Vékonyho a sudkýň JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Márie Vrtochovej v spore žalobcu Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951 proti žalovanému X. O., nar. XX.X.XXXX, bytom R., V. XXX/X, o zaplatenie 2.838,58 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 4Csp/24/2019-79 zo dňa 09. júla 2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zamietavom výroku II. **p o t v r d z u j e**.
Žalovanému sa náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.962,61 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.961,06 eur od 02.02.2019 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia /výrok I./, žalobu čo do zvyšku zamietol /výrok II./ a rozhodol, že žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 92 % /výrok III. /. Na odôvodnenie tohto rozsudku súd uviedol, že žalobca podanou žalobou žiadal zaviazat' žalovaného na zaplatenie sumy 2.838,58 eur ako nezaplatenej istiny úveru, sumy 122,48 eur ako nezaplateného úroku, sumy 1,55 eur ako nezaplatených úrokov z omeškania, spolu s úrokom vo výške 12,9 % ročne z nezaplatenej istiny vo výške 2.838,58 eur od 2.2.2019 do zaplatenia a spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatenej istiny 2.838,58 eur a nezaplatených úrokov 122,48 eur od 2.2.2019 do zaplatenia. Žalobu odôvodnil tým, že strany uzatvorili dňa 7.10.2016 úverovú zmluvu, na základe ktorej poskytol žalovanému peňažné prostriedky vo výške 3.400 eur. Poskytnutý úver a úroky sa žalovaný zaviazal splácať v pravidelných mesačných splátkach a celý úver aj s príslušenstvom bol žalovaný povinný splatiť do 27.9.2024. Po vyčerpaní poskytnutého úveru žalovaný porušil svoje zmluvné povinnosti, a preto žalobca rozhodol o predčasnej splatnosti úveru dňa 1.2.2019. Ku dňu predčasného zosplatnenia (dňa 1.2.2019) predstavuje pohľadávka žalobcu voči žalovanému sumu 3.025,50 eur, ktorá je tvorená nezaplatenou istinou poskytnutého úveru vo výške 2.838,58 eur, úrokmi 122,48 eur, poplatkami 62,89 eur, ktoré si žalobca v tomto konaní neuplatňuje, úrokmi z omeškania 1,55 eur. Úroky predstavujú dohodnutý úrok v zmysle predmetnej zmluvy vo výške 12,90 % ročne a úrok z omeškania je vyčíslený vo výške 5 % ročne. Žalovaný uhradil na istinu sumu 561,42 eur. Po zosplatnení úveru nerealizoval žiadne úhrady.

2. Súd vykonal vo veci dokazovanie, z ktorého zistil, že žalobca ako banka uzatvorila so žalovaným ako klientom dňa 7.10.2016 na základe žiadosti žalovaného o poskytnutie spotrebného úveru zo dňa 7.10.2016 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 347356, na základe ktorej poskytol žalovanému peňažné prostriedky vo výške 3.400 eur. Žalovaný je v predmetnej zmluve identifikovaný svojím menom, priezviskom, rodným číslom, adresou trvalého pobytu, č. OP. V bode 1. boli dohodnuté podmienky a účel úveru takto: druh úveru - pôžička, účel úveru - bezúčelový/splatenie záväzkov klienta, výška úrokovej sadzby - fixná 12,9% ročne, výška anuitnej splátky 57,11 eur, termín splatnosti 1. anuitnej splátky -

27.10.2016, počet anuitných splátok 96, periodicita a termín splatnosti anuitnej splátky - mesačne, v 27. deň kalendárneho mesiaca, splatnosť úveru 27.9.2024, výška RPMN 15,69 %, priemerná RPMN 14,48%, celková čiastka, ktorú musí klient zaplatiť 5.652,56 eur. Žalovaný uhradil na istine sumu 561,42 eur. Po zosplatnení neuhradil nič. Listom zo dňa 1.2.2019 žalobca oznámil žalovanému, že rozhodol o predčasnej splatnosti celého úveru ku dňu 1.2.2019 a vyzval ho na úhradu zostávajúcej sumy úveru vo výške 3.025,50 eur. Tomuto listu predchádzalo Opakované upozornenie žalovaného žalobcom s výzvou na zaplatenie omeškaných splátok úveru vo výške 132,35 eur najneskôr do 4.12.2018. V článku 2.8. a 2.9 Obchodných podmienok žalobcu pre úvery je dojednané oprávnenie žalobcu vyzvať klienta na predčasné splatenie úveru, okrem iného aj v prípade nezaplatenia ktorejkoľvek dlžnej čiastky podľa zmluvy o úvere ani do 3 mesiacov po lehote jej splatnosti.

3. Uvedené skutočnosti súd posúdil podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2 prvá veta zákona, § 2 písmeno a), b), d) č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov. Uviedol, že v konaní bolo preukázané, že strany uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Právny základom tohto záväzkového vzťahu je zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetnej spotrebiteľskej zmluvy. Predmetný úver spolu s úrokom a nákladmi spojeným s úverom sa žalovaný zaviazal splatiť v 96 mesačných splátkach po 57,11 eur. V konaní nebolo sporné, že žalovaný svoj záväzok nesplnil riadne a včas. Žalovaný so žalobou súhlasil, svoj záväzok nenamietal. Celý dlh žalovaného sa stal predčasne splatný dňa 1.2.2019. Keďže žalovaný svoj dlh voči žalobcovi pozostávajúci z nezaplatenej úverovej istiny vo výške 2.838,58 eur, z nezaplateného úroku vo výške 122,48 eur (vyčísleného z neuhradených splátok do dátumu predčasnej splatnosti úveru v dohodnutej výške 12,90% ročne), z nezaplatených úrokov z omeškania vo výške 1,55 eur (vyčísleného z neuhradených splátok do dátumu predčasnej splatnosti úveru vo výške 5% ročne), celkom spolu 2.962,61 eur neuhradil, súd ho zaviazal na zaplatenie tejto žalovanej istiny. Takto je dlh žalovaného vyčíslený k predčasnému zosplatneniu úveru, t.j. ku dňu 1.2.2019. Súd nepriznal žalobcovi ním uplatnený úrok vo výške 12,9 % ročne z nezaplatenej istiny 2.838,58 eur od 2.2.2019 (t.j. po zosplatnení) do zaplatenia a v tejto časti žalobu žalobcu zamietol ako nedôvodnú. Podľa ustálenej súdnej praxe (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Obo 143/98) dohodnuté úroky (zmluvné úroky) z poskytnutých peňažných prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátky), následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania. (R 59/2008). V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu a to jednak v podobe úrokov z úveru, ale aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. Pokiaľ navrhovateľ ako veriteľ považoval celý dlh za splatný (nastaním splatnosti i poslednej dohodnutej splátky), potom nastupuje režim platenia úrokov z omeškania, a nie už úrokov z úveru (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky IV.ÚS 476/2012-14 zo dňa 18.9.2012). O povinnosti žalovaného zaplatiť úrok z omeškania súd rozhodol podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalovaný je naďalej omeškaný od 2.2.2019. Priznaná výška úroku z omeškania vo výške 5 % ročne je v súlade s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.. K prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu predstavoval úrok o 5 % vyšší ako základná úroková sadzba ECB, t.j. 5 % + 0,00 %, t. j. 5,00% ročne. Žalovaný žiadal rozhodnúť o splnení jeho záväzku v splátkach po 100 eur mesačne s odôvodnením, že nedisponuje takou hotovosťou ani majetkom, aby dlžnú sumu uhradil ihneď. Žalobca s týmto návrhom žalovaného nesúhlasil. Súd k žiadosti žalovaného uviedol, že v odôvodnených prípadoch v súlade s § 232 ods. 3 druhá veta zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku /ďalej len CSP/ súd môže určiť dlhšiu lehotu na plnenie, o ktorú však žalovaný nežiadal, prípadne uložiť plnenie v splátkach. Súd v takých prípadoch prihliada napríklad na povahu prejednávanej veci, na osobné pomery strán, na výšku priznaného plnenia, na platobnú schopnosť povinného, na prípadnú prejavujúcu snahu povinného v konaní o plnenie záväzku, ale tiež, či zdržanie plnenia splátkami žalovaného nebude pre žalobcu príliš ťaživé. Keďže v danom prípade si strany v ním uzatvorenej zmluve o spotrebiteľskom úvere dňa 7.10.2016 dohodli splácanie úveru v splátkach po 57,11 eur (s poistením vo výške 59,94 eur) a počet splátok 96, pričom žalovaný sa dostal do omeškania s plnením splátok od decembra 2017 (viď prehľad splácania úveru predložený žalobcom) a jeho omeškanie pretrvávalo aj po novembri 2018, keďže žalovaný z poskytnutého úveru uhradil len 1.445,73 eur a po zosplatnení úveru ku dňu 1.2.2019 ani počas tohto súdneho konania nevykonal žiadnu úhradu úveru a keďže žalovaný nepreukázal svoje tvrdenia o takých jeho osobných pomeroch, ktoré by mu umožňovali plnenie dlhu len v splátkach, súd rozhodol o povinnosti žalovaného splniť dlh v zákonnej parížnej lehote tri dni. O nároku na náhradu trov konania potom súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojitosti s § 255 ods. 2 CSP, podľa pomerného úspechu strán v spore. Žalobca mal vo veci úspech v rozsahu 96% a neúspech v rozsahu 4%, pomer úspechu a neúspechu žalobcu je 92%. Takto pomerne úspešný žalobca má proti žalovanému nárok na

náhradu trov konania v rozsahu 92%. Neúspech žalobcu bol vyčíslený ako úrok vo výške 12,90% ročne zo sumy 2.838,58 eur od 2.2.2019 do dňa rozhodnutia v tejto veci (158,50 eur).

4. Proti tomuto rozsudku od jeho zamietavého výroku II. podal včas odvolanie žalobca. Uviedol, že súd prvej inštancie zamietol v tejto časti jeho žalobu z dôvodu, že úrok z úveru patrí žalobcovi len do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. S tým sa žalobca nestotožňuje. Poukázal na ustanovenia § 497, § 502 ods. 1 a § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, i komentár IURA EDITION k nim a uviedol, že obsahom záväzku dlžníka z úveru je nielen vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky - úver ale aj úroky. Tie sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov dlžníkovi a veriteľovi patria až do okamihu reálneho vrátenia peňažných prostriedkov úveru. Nemožno ich zamieňať s úrokmi z omeškania a na nárok veriteľa na ich zaplatenie nemá omeškania dlžníka vplyv. Pri omeškaní dlžník s vrátením peňažných prostriedkov úveru má veriteľ nárok jednak na úrok z úveru ako aj na úroky z omeškania. Žalobca ďalej poukázal aj na § 13 ods. 3 a § 16 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorých musí spotrebiteľ zaplatiť pri odstúpení od zmluvy o úvere úrok z úveru za obdobie až do splatenia istiny úveru. Na podporu svojho názoru poukázal žalobca aj na rozsudky viacerých krajských súdov ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Cdo 212/2014 zo dňa 2014, z ktorých vyplýva, že veriteľ môže požadovať zaplatenie úrokov z úveru popri úrokoch z omeškania a to až do doby reálneho vrátenia peňažných prostriedkov úveru. Preto žalobca navrhol, aby odvolací súd v napadnutej časti rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a jeho žalobe aj v zostávajúcej časti vyhovel.

5. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

6. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP v rozsahu a z dôvodov odvolania žalobcu, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v zamietavom výroku II. podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdiť.

7. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie pri zamietnutí zvyšku žaloby žalobcu vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalobcu dodáva nasledovné:

8. Otázka práva veriteľa na úroky z úveru za dobu po splatnosti úveru až do okamihu skutočného vrátenia úveru je rozhodovaná všeobecnými súdmi Slovenskej republiky nejednotne. Tunajší odvolací súd a podľa neho aj prevažná rozhodovacia prax súdov Slovenskej republiky /pozri napríklad uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/40/2015 zo dňa 28.07.2015, či jeho rozsudok sp. zn. 15Co/871/2014 zo dňa 02.09.2015 alebo rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/190/2014 zo dňa 30.06.2015 alebo aj rozsudok tunajšieho súdu č.k. 5Co/479/2015-128 zo dňa 10. februára 2016/ sa priklonila k právnemu názoru, že dojednané úroky z úveru patria veriteľovi len za dobu do splatnosti úveru. Po splatnosti úveru patria veriteľovi už len úroky z omeškania, ak je dlžník v omeškaní so splnením svojej povinnosti vrátiť riadne a včas poskytnutý úver. Ako správne poukázal aj súd prvej inštancie, tento právny názor bol odobrený aj uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 476/2012-14 zo dňa 18. septembra 2012, ktorý v zásade vyslovil, že takéto rozhodnutie súdu, ak je riadne odôvodnené, nemožno považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu. Žalobca vo svojom odvolaní namieta proti použitiu uvedeného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky na podporu záverov súdu prvej inštancie, keď podľa neho sa ústavný súd v danej veci nevyjadril k meritu veci, teda k možnosti veriteľa požadovať úroky z úveru aj po zosplatnení úveru a sám uviedol, že nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory a skutkové závery všeobecného súdu, okrem prípadov, kedy by tieto boli zjavne neodôvodnené alebo svojvoľné. Odvolací súd s uvedeným súhlasí, avšak musí poukázať na skutočnosť, že ústavný súd v odôvodnení uvedeného rozhodnutia sám uviedol, že „nezistil existenciu takých skutočností, ktoré by nasvedčovali tomu, že by namietané rozhodnutie krajského súdu bolo možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu. Krajský súd sa stotožnil s podrobne odôvodneným právnym názorom okresného súdu, jasne, zrozumiteľne a presvedčivo objasnil rozdiel, resp. vzťah medzi úrokmi z dohodnutého úveru a úrokmi z omeškania, ako aj otázku, prečo „zmluvný úrok vo výške 15,8 % ročne od 26. 8. 2009 do zaplatenia“ patrí sťažovateľke iba do splatnosti dlhu, a tiež výšku sumy (a štruktúru žalovanej čiastky) prislúchajúcej, resp. priznanej sťažovateľke, rozšíril vecnú argumentáciu na podporu správnosti odôvodnenia napadnutého

rozsudku okresného súdu, opätovne poukazujúc na štandardnú obchodnoprávnu judikatúru v tejto oblasti. Súčasne sa tým vyrovnal aj s námietkami sťažovateľky, ktoré sú z veľkej časti totožné s tými, ktoré uplatnila aj na ústavnom súde. Tento výklad považuje ústavný súd za ústavne akceptovateľný.“. Tunajší odvolací súd sa tak na základe takéhoto odôvodnenia rozhodnutia ústavného súdu domnieva, že jeho odôvodnený názor /totožný s názorom súdu prvej inštancie vysloveným v napadnutom rozhodnutí/, podľa ktorého veriteľovi nepatria dohodnuté úroky z úveru za dobu po splatnosti úveru, je plne ústavne akceptovateľný.

9. Pre úplnosť odvolací súd poukazuje na závery v tejto otázke, ako ich vo svojom rozsudku sp. zn. 6Co/190/2014 zo dňa 30.06.2015 uviedol Krajský súd v Prešove. Podľa neho úrok predstavuje cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Tento stav tzv. výhody splátok je obvyklý a od nepamäti justifikuje nárok dodávateľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, a teda výhody splátok. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomfortný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd takýto stav v žiadnom prípade nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Keďže jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy.

10. S takýmto právnym názorom sa zhoduje aj tunajší odvolací súd a v tomto zmysle je rozhodnutie súdu prvého stupňa o zamietnutí zvyšnej časti žaloby žalobcu /výrok II./, v ktorej žiadal od žalovaného zaplataenie zmluvných úrokov z úveru za dobu od mimoriadnej splatnosti úveru do zaplataenia úveru, vecne správne.

11. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zamietavom výroku II. podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

12. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému odvolací súd nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, pretože mu žiadne trovy odvolacieho konania preukázane nevznikli.

13. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).